

הרב ידידיה לביא

טבילת אישה ביום חול ובליל שבת כשהבעל חולה בקורונה

א. הצגת השאלה

אחת השאלות שהגיעו לבית ההוראה של מכון פוע"ה בזמן הקורונה היא, אם מותר לאישה לטבול, כאשר הבעל חולה בקורונה. שאלה זו קיימת הן כשליל טבילתה חל ביום חול והן כשליל טבילתה חל בליל שבת, וכפי שיבואר במאמר שלפנינו. מובן, שהדיון רלוונטי רק במציאות שבה האישה עצמה אינה נדרשת לכידוד והיא רשאית לצאת מביתה לטבילה. בשל מחלתו של הבעל יש להסתפק, אם היא מותרת לטבול, כאשר ההנחיות של משרד הבריאות מחייבות בידוד וריחוק של הבעל החולה מאשתו. נפתח ביסודות הדין, ומתוך כך נדון בשאלות שלפנינו.

ב. טבילה כשהבעל אינו נמצא

השולחן ערוך (יורה דעה סימן קצ"ד סעיף ב) כתב:

אם בעלה בעיר, מצווה לטבול בזמנה – שלא לבטל מפרייה ורבייה אפילו לילה אחד.

מסתימת לשונו של השולחן ערוך משמע, שדווקא אם בעלה של האישה בעיר, היא מותרת לטבול, ואילו אם אין בעלה בעיר – לא תטבול. נשאלת השאלה, מדוע האישה לא תטבול כשבעלה אינו בעיר?

נראה שהביאור הוא על פי המבואר בבית יוסף עצמו (יורה דעה שם), שבתוך דבריו, בדיון אם טבילה בזמנה היא מצווה או לא, כתב:

ואני אומר דלאו הכי סוגיין דעלמא, אלא כמאן דאמר טבילה בזמנה אינה מצווה, שהרי אין לך אישה טובלת כשאין בעלה בעיר. ומכל מקום, נראה שאם בעלה בעיר, מצווה לטבול בזמנה, שהרי מצינו (עירובין ס"ג ע"ב) ביהושע, שנענש על שביטל את ישראל מפרייה ורבייה לילה אחת¹.

1. יש שדנו להוכיח, שהמנהג היה כן לטבול גם אם בעלה של האישה לא בעיר, שהרי שנינו במשנה (גיטא טו ע"א): "כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן, הבאין מן הדרך נשיתן להן בחזקת טהרה". ובגמרא (שם): למה ליה למתני הבאין מן הדרך? סלקא דעתך אמינא, הני מילי היכא דאיתיה במתא, דרמיה אנפשה וברקה, אבל היכא דליתא במתא דלא רמיה אנפשה – לא, קא משמע לן.

הפוסקים נתנו טעם למנהג זה:

שו"ת שבות יעקב (חלק ג סימן עז) כתב:

בדבר הנשים שילכו לבית הטבילה אף שאין בעלה בעיר כלל, כבר תפסו כל גדולי אחרונים כדברי האומרים דבזמן הזה טבילה בזמנה לאו מצווה, אלא דווקא כשבעלה בעיר, כדי שלא לבטל אפילו לילה אחת מפרייה ורבייה, וכמבואר ביורה דעה (סימן קצז), וכן פסק שם בשולחן ערוך, וזה לשון הבית יוסף שם... וגם הש"ך כתב כן (ס"ק ג)... וכיוון שכן הסכמת כל גדולי האחרונים כדעת רבנו תם וסיעתו שאנו נמשכין אחריהם, דטבילה בזמנה לאו מצווה, ודאי אין לזוז מדבריהם... ואם יאמר האומר, מה בכך, הרוצה להחמיר יחמיר, זה אינו, כיוון דהם עצמם אמרו שיש חשש סכנה לטבול אם אין בעלה בעיר, משום חשש דיבוק רוח הטומאה ומזיקין, שמהאי טעמא מניחין אצלם תינוק וסכין תחת הכרים, דקיימא לן חמירא סכנתא מאיסורא, ופירוקא לסכנתא, כאשר שמענו שאירע כן כמה פעמים.

דהיינו שקיימת סכנה סגולית כשהאישה טובלת ובעלה אינו בעיר.

ג. חשש סכנה, כשהבעל אומנם בעיר, אך לא מתקיימת מצוות עונה

נשאלת השאלה, האם הסכנה קיימת רק כשהבעל לא נמצא כלל, או גם כשהוא נמצא, אך בני הזוג אינם מקיימים מצוות עונה?

נחלקו בכך האחרונים:

שו"ת מנחת יצחק (חלק ו סימן קמט) כתב:

איתא בצוואת ספר חסידים, דלא יניח אדם מלזקוק עם אשתו בלילה שטבלה בה, עד כאן. ונראה דבהא דאמר לא יניח, בא לחזק החיוב ביתר שאת. ונראה דהווי מטעם דאיתא בתשובת שבות יעקב (חלק ג סימן עז), דאישה לא תטבול כשאין בעלה בעיר משום חשש דיבוק רוח, ואם טבלה בדיעבד, תניח אצלה תינוק או תניח סכין תחת הכר, עיין שם. ונראה פשוט דהוא הדין כשבעלה בעיר, רק אין מזדקק לה, וכן מוכח מדברי הכף החיים (אורח חיים סימן רמ).

וכן כתב שו"ת תשובות והנהגות (חלק ב סימן תלא).

הרי שגם כשאין בעלה בעיר, האישה טובלת. אולם יש שדחו את ההוכחה משם, שכן כל זה בזמן שנהגו בטהרות, ולכן ודאי שהאישה טבלה משום כך, אבל בזמננו כשאין טהרות, אין לאישה לטבול, וכפי המנהג שכתב הבית יוסף (וראה טהרת הבית חלק ב עמ' תמט-תנא).

אך יש מהפוסקים שכתבו לאידך גיסא, ראה חוט השני (אליבא דהלכתא גליון מ עמ' כב טור ג), שכתב: "דאם בעלה עמה בבית, אין בזה משום סכנה, כשטובלת ואינה משמשת".

ד. חששות נוספים בטבילה כשבני הזוג מנועים מחיי אישות

מעבר לשאלת הסכנה, הפוסקים דנו במקרים שבהם בני הזוג לא יוכלו לקיים מצוות עונה הן "מסיבות הלכתיות" (כגון טבילה בעונת פרישה וכדומה) והן מסיבות רפואיות, מחשש שבקרבה בלבד ללא אישות, הבעל ייכשל באיסור הוצאת זרע לבטלה, או מחשש שבני הזוג לא ישלטו ביצרם ויבואו בכל זאת לקיים חיי אישות.

ערוך השולחן (יורה דעה סימן קפד סעיף מג) דן בטבילה בעונת פרישה, וכתב:

ודע שגדול אחד התיר לילך אישה לטבילת מצווה סמוך לווסתה, כשלא הייתה יכולה מקודם ליטהר. וכבר חלקו עליו גדולי עולם, וחלילה להתיר בזה. ויש מי שאומר, שעל כל זה תלך למקוה, למען יהיה ביכולתו להתקרב אליה בשארי מיני חיבה. וגם זה חלילה לעשות, כי בוודאי לא ישלוט ביצרו, ויעבור איסור דרבנן, ולכמה פוסקים הווה איסור תורה²...

מבואר מדבריו, שהוא אסר טבילה בזמן שבני הזוג אסורים הלכתית בחיי אישות, ולא התיר אותה משום שאר קרבות.

לעומת זאת, הרב שלמה קלוגר כתב בספרו קנאת סופרים (קונטרס השמטות לספרו שיירי טהרה סימן קצט אות סד):

מי שאסרו לו הרופאים שלא ייזקק לאשתו, כי יזיק לו, אם מותרת לטבול, ואם חייבת לטבול בשביל שאר קריבות, ואם תברך?

הנה הדין כך, דאם טובלת ומכוונת לשם טבילת נדה, ודאי תברך וכו'. מיהו להיות חייבת לטבול בשביל זה דשייך בשאר קריבות, ודאי אינו החיוב של האישה הווי, רק אם הבעל יכול ליתן לה חיוב שלו, אז היא משועבדת לטבול ולעשות לו את שלו, אבל אם הוא אינו יכול ליתן לה שלו, בשביל שאר קריבות אינה משועבדת לו לעשות, אם עיקר המניעה ממנו וכו'. ובפרט דנראה דיותר טוב שלא לטבול, אם יש אחר שישמשנו, דאם תטבול אולי לא יוכל לעמוד בנפשו ויזדקק לה ובנפשו הוא, לכך הווי זה בכלל שמירת נפשו, שלא יבוא לידי חשש סכנה.

מדבריו עולה, שאם בני הזוג מנועים מאישות מסיבות רפואיות, מותר לאישה לטבול, אף שהיא אינה חייבת ואינה משועבדת לכך. אמנם עדיף שהאישה לא תטבול, משום

2. כוונתו היא, שאם בעלה יבוא עליה, הוא יעבור על איסור פרישה סמוך לווסת, שהוא איסור דרבנן לדעת רוב הפוסקים ואיסור דאורייתא לקצתם (כפי שהביאם בעל ערוך השולחן עצמו בתחילת סימן קפד).

שבמקרה זה האישות מסוכנת ומזיקה לבעל, והחשש שבני הזוג לא יצליחו לשלוט ביצרם ויגיעו לאישות, הוא חשש גדול מאוד.

הגר"ש קלוגר הביא בהמשך דבריו את דברי בעל תשובת אבן השוהם (חלק א סימן יד, דבריו הובאו גם בפתחי תשובה יורה דעה סימן קפד ס"ק כב), שכתב להתיר טבילה במספר מצבים שבהם בני הזוג לא יוכלו לקיים חיי אישות: טבילה בליל וסתה של האישה, טבילת כלה בליל שבת – על פי המנהג שנהגו שבעילת מצווה לא נעשית באותו יום, טבילת אישה שבעלה אבל וכדומה. הטעם להתיר בכל אלו הוא משום שאר קרבות המותרות. הגר"ש קלוגר בדבריו שם דן בשאלה, מדוע בעל שו"ת אבן השוהם לא חשש לסכנה של טבילה בלא חיי אישות? עיין שם.

גם שו"ת שבט הלוי (חלק ב סימן קא) כתב להתיר טבילה במצבים שבהם אי אפשר לקיים מצוות עונה. לדבריו, יש בכך מצווה, והאישה אף חייבת לטבול במקרים אלו:

אם בעלה בעיר, מצווה לטבול בזמנה שלא ליבטל מפרייה ורבייה. ואם אינה יכולה להיזקק לבעלה על ידי איזה סיבה, מכל מקום נראה דמצווה לטבול משום שאר קריבות, ואף על פי דגדר שלא ליבטל מפרייה ורבייה לילה אחת ודאי לא שייך בזה, מכל מקום נראה דמשועבדת לבעלה גם בלי תשמיש ממש, והגאון מהרש"ק בספר קנאת סופרים (בהשמטות לשיירי טהרה סימן סד) כתב דהוא רק רשות, וצריך עיון.

ובתשובה אחרת (חלק ח סימן רעא) הוסיף:

בעניין מה שכתוב בספר שיעורי שבט הלוי, דמצווה לטבול ותהיה טהורה לביתה, גם כשאין דעתם או יכולתם לשמש מחמת איזה סיבה, ושכך קיבלתי מגדולי הדור אשר לפנינו, מכל מקום פשוט מאד דהכל לפי שהוא אדם, דאם הנהגה זאת מתנגדת לגדרי קדושה, ולא יכול להעמיד עצמו, אז החכם עיניו בראשו, ומחשבת ההרחקה כשהיא נידה תציל אותו מכל.

הרי שלשיטתו יש לטבול משום שאר קרבות, אלא שיש לבעל להעריך אם דבר זה לא יביאו לאיסור הוצאת זרע לבטלה³.

ה. טבילה ביום חול כשהבעל חולה בקורונה

במקרה שלפנינו, שבו הבעל חולה בקורונה ונמצא בבידוד מאשתו, בני הזוג לא יוכלו לקיים כל קרבה ביניהם. במצב כזה, החשש שהבעל יגיע להוצאת זרע לבטלה, נמוך יותר, שכן בני הזוג אסורים מבחינה רפואית בקרבה שיכולה להביא לכך. אמנם ראינו לעיל, שנחלקו בעניין חשש הסכנה, אולם נראה, שאם טבילה זו תקל מעליהם את ההתנהלות

3. ראה עוד להלן, בפוסקים שדנו, אם אפשר להתיר טבילה בשבת משום שאר קרבות, כשבני הזוג לא יקיימו חיי אישות, ומדבריהם משמע, שביום חול ודאי האישה יכולה לטבול במצב כזה.

ביניהם ואת היכולת לסייע לבעל, תוך הקפדה יתירה על כללי משרד הבריאות, האישה מותרת ללכת לטבול⁴.

ו. טבילה בשבת

מדברי השולחן ערוך שראינו לעיל, עולה לכאורה שלשיטתו אין הבדל בין טבילה בשבת לטבילה ביום חול, ואם בעלה של האישה בעיר, היא טובלת בכל מקרה, כדי שבני הזוג לא יתבטלו מפרייה ורבייה אפילו לילה אחד⁵. היתר הטבילה בשבת, לשיטתו, מבואר בספרו בית יוסף (יורה דעה סימן קצו), שם הוא הכריע להלכה, שאין כל איסור בטבילת אדם בשבת. דבריו מבוססים על מסקנת הגמרא במסכת ביצה (יח ע"א), שבניגוד לטבילת כלים, שאסורה בשבת מדרבנן, משום שנראה כמתקן את הכלי, אדם שטובל נראה כמיקר, ואין לראות בטבילתו משום "מתקן מנא".

כך גם משמעות דברי המחבר בשולחן ערוך אורח חיים (סימן שכו סעיף ח), שסתם וכתב: "אדם מותר לטבול מטומאתו בשבת".

גם שם דבריו מבוססים על מה שכתב בספרו בית יוסף (אורח חיים סימן שכו), שמכוח סברת "אדם נראה כמיקר", אין חשש כל חשש של "תיקון מנא" בטבילת אדם בשבת⁶.

לכאורה יש להקשות – איך ניתן לומר, שאישה שנכנסת למקווה לטבילה, נראית רק כמיקרת, הרי היא עושה הכנות ארוכות לטבילה, כגון חפיפה וכו', וכן היא מברכת על טבילתה?

שו"ת אבני מילואים (סימן יא) תירץ, שכוונת הגמרא: "אדם נראה כמיקר", היא שכיוון שאצל בני האדם מצאנו, שאדם נכנס למים כדי להקר – ממילא שוב אין כלל בטבילת אדם חשש של "תיקון מנא", וכל טבילה מכל סוג הותרה בשבת. ועיין בשו"ת שבט הלוי (חלק ד סימן קז), שכתב מעצמו כדברי האבני מילואים, והוסיף, שאחר כך מצא כדבריו באבני מילואים.

ז. טבילה בשבת כשבני הזוג לא יוכלו לקיים חיי אישות

השולחן ערוך לא חילק כלל בין טבילה בשבת לבין טבילה ביום חול. לכן לשיטתו, נראה שבנידון שלפנינו, כשהבעל בבית, אך הוא בבידוד ולא תהיה כל קרבה בינו לבין אשתו,

4. בתשובת שבות יעקב שהובאה לעיל מבואר, שאם האישה טובלת כשבעלה לא בעיר, תניח אצלה תינוק או סכין תחת הכר לשמירה מסכנה זו. יש שכתבו, שניתן גם להניח ספר תהילים, עיין דרכי טהרה (פרק יז סעיף ד). יש לציין ששמירה זו הובאה בפוסקים גם במקרים שבהם בעלה בעיר, אך בני הזוג מנועים מאישות וקרבה, ראה בן איש חי (שנה שנייה פרשת שמיני אות כ) שהסתפק בעניין, ובשו"ת מנחת יצחק (חלק ו סימן קמט) הוכיח מדברי כף החיים (אורח חיים סימן רמ), שגם במקרים אלו יש לנהוג כך.

5. דין זה קיים גם כשאין כעת קיום של פרייה ורבייה, ראה שיעורי שבט הלוי (סימן קצו סעיף ב אות ג).

6. ראה עוד בשולחן ערוך (יורה דעה סימן קצט סעיף ה), לגבי חשש סחיטת השיער בטבילה בשבת. ושם בבית יוסף הוא דחה את דברי הכל בו (סימן פו דף נד ע"ד), שכתב שראוי שהטבילה תידחה משבת עקב חשש זה, ואין כאן מקום להאריך.

אזי כפי שהתרנו שהאישה תטבול ביום חול, אף על פי שלא יהיו חיי אישות ביניהם, כך תוכל לטבול בשבת לצורך סיוע בדברים שהיא יכולה לסייע בהם לבעלה, ועל פי תנאי הבידוד⁷.

לעומת זאת, הרמ"א סבר אחרת.

כהמשך לדברי השולחן ערוך שצוטטו לעיל, הוסיף הרמ"א (שם):

ומותרת לטבול ליל שבת, אם לא יכלה לטבול קודם לכן. ודווקא אם בעלה בעיר, אבל בלאו הכי – אסור⁸.

דהיינו, לעומת שיטת השולחן ערוך, שאין איסור הלכתי בטבילה בשבת, הרמ"א בהגותו (וכן הוא בספרו דרכי משה סימן קצא, בשם גדולי הפוסקים הראשונים האשכנזים) כתב, שיש להחמיר בטבילה בשבת, ובאופנים שיבוארו להלן.

שו"ת תרומת הדשן (סימן רנה) נשאל על אישה שדחתה את טבילתה, וכעת רוצה לטבול דווקא בשבת "מטעמי נוחות", האם היא מותרת לטבול בשבת?
בתשובתו כתב:

ייראה דלפי משמעות התלמוד, אין שום קפידא בדבר, דמסקינן פרק ב דביצה, דאדם טמא מותר לטבול בשבת, משום דנראה כמיקר... אמנם שמעתי מהרבה נשים שמחזיקים איסור בדבר לטבול בשבת כהאי גוונא. וכתב מרדכי ממש בשילהי נידה, דרבנו תם אסר לטבול בשבת, משום דפסק דלא קיימא לן טבילה בזמנה מצווה. ונידון דידן דאינה טבילה בזמנה, אם כן לכולי עלמא אסור. ויש לדחות... אבל בעלה בעיר, מודה נמי דשרי משום מצוות קיום עונה, ואפילו שלא בשעת עונה חשיבי מצווה מה שהאיש משמח אשתו בתשמיש המטה... מכל מקום, בנידון דידן הואיל ואפשר הוא מאתמול, ולא איחרה אלא בשביל הרחיצה או בכהאי גוונא – לא שרי. ואף על גב דמוכח פרק ב דביצה, דהא דשרי אדם לטבול בשבת

7. יש מקום לעיין בשיטת השולחן ערוך בדין טבילה ביום הכיפורים ובתשעה באב, שהם ימים שאסורים בתשמיש המיטה. בגמרא בביצה (יח ע"א) מבואר, שמטעם "אדם נראה כמיקר", יש להתיר טבילה גם ביום הכיפורים. מאידך, השולחן ערוך (אורח חיים סימן תריג סעיף יב) פסק להלכה לגבי יום כיפור: "בזמן הזה אסור לאישה לטבול ביום הכיפורים, אפילו הגיע זמן טבילתה בו ביום", וכן לגבי תשעה באב (סימן תקנד סעיף ח): "טבילה של מצווה בזמנה – מותרת, אבל בזמן הזה אין טבילה בזמנה, הילכך לא תטבול בו, וכן נהגו". הרי שטבילה בזמן שבני הזוג אסורים אינה נוהגת בזמנים שבהם מעיקר הדין מותר לטבול, אך למעשה הם אינם יכולים לקיים מצוות עונה. לכאורה היה מקום לדון, מדוע לא להתיר טבילה בתשעה באב, הרי על ידי טבילה זו בני הזוג יהיו מותרים במגע וכדומה בתשעה באב ביום, וכמבואר במשנה ברורה (סימן תקנד ס"ק לז), שאיסורי הרחקה אינם נוהגים בתשעה באב ביום? ושם יש מכאן ראייה, שאין לטבול רק בשביל להתיר שאר קרבות, ואין זה בכלל מצווה, ויש עוד לעיין בכך, ואין כאן מקום להאריך.

8. בהמשך דבריו דן הרמ"א בשאלה, מה הדין אם האישה יכלה לטבול קודם, האם תטבול בשבת, ואין כאן מקום להאריך, וראה על כך עוד להלן.

משום דנראה כמיקר, היינו אפילו היכא דאפשר לטבול בחול. מכל מקום נראה, דהאידנא בזמנינו דכולי עלמא זהירי שלא לרחוץ כלל בשבת אפילו להקר... ואם כן ליכא למימר דאדם נראה כמיקר, דהא נזהרים להקיר, ומוכח מילתא דליטבול מכוון, ונראה כמתקן. ומטעם זה נראה דנהגו הנשים ליזהר שלא לטבול בשבת כלל, אלא אם כן בעלה בעיר ולא היה אפשר קודם, דבכהאי גוונא הווי טבילת מצווה משום עונה, לפי מאי דנהוג עלמא עתה איסור הרחיצה בנהרות או במקוואות.

מדבריו מבואר, שהיום כשנזהרים מלרחוץ בשבת – אין לומר "אדם נראה כמיקר", ויש בטבילה משום "מתקן מנא", לכן יש לאסור טבילה בשבת. אולם כיוון שאיסור זה הוא רק מדרבנן⁹, חכמים לא אסרו במקום מצווה – דהיינו קיום מצוות עונה, ובלבד שהאישה לא יכלה לטבול קודם.

לפי דבריו כתב הרמ"א להלכה, כפי שראינו לעיל, שההיתר לטבול בשבת, מותנה בכך שהאישה לא יכלה לטבול קודם לכן ושבעלה בעיר.

בשיטת הרמ"א יש לדון בשתי שאלות. האחת – מה הדין של טבילה בליל שבת כשבעלה של האישה בעיר, אך מסיבות שונות בני הזוג לא יקיימו מצוות עונה במלואה, אלא יהיו ביניהם שאר קרבות? השנייה – מה הדין במקרים כמו בנידון שלפנינו – שבעלה בעיר, אך לא יוכלו לקיים כל קרבה?

מצאנו בפוסקי זמננו שנחלקו לגבי טבילה בשבת בזמן שבני הזוג אסורים בחיי אישות ומותרים רק בשאר קרבות:

הגרי"ש אלישיב (קובץ תשובות חלק ב סימן מב) כתב:

מותר לטבול בליל שבת, גם כשלא רוצה לשמש בו בלילה, כי זה דומה למה שכתב הש"ך (סימן קצז), מכיוון דשאר מיני קריבות נמי מצווה הווי.

לעומתו, מורנו ורבנו הגר"מ אליהו (דרכי טהרה פרק יז סעיף כו) כתב לגבי אישה שבעלה ל"ע אבל:

אם בעלה אבל והיא אינה אבלה – יכולה לטבול בתוך שבעת ימי אבלו ולברך על טבילתה זו, כיוון שאינם אסורים בשאר קרבות, אם אינה נידה, אך לא לטבול אז בליל שבת.

לכאורה מדברי המתירים, נראה שמה שהתירו טבילה משום שאר קרבות, הכוונה לקרבות כמו חיבוק ונישוק. הטעם להיתר הוא כפי שמבואר בדברי הגרי"ש אלישיב, שמדברי הש"ך למדנו שגם שאר קרבות הן מצווה. לכן טבילה בשביל דברים אלו היא בכלל מה שכתב שו"ת תרומת הדשן, שמותר לטבול בשבת במקום של מצווה.

אולם במקרה של חולה קורונה שמבודד מאשתו, גם קרבה זו אינה אפשרית. יש מקום לדון להיתר את הטבילה לצורך כמה דברים שאסורים בזמן נידתה של האישה אך יהיו

9. כמבואר ברש"י במסכת ביצה (יח ע"א ד"ה רבא אמר).

מותרים אחרי טבילתה, כגון האמור בשולחן ערוך (סימן קצה סעיף א): "לא ישחוק ולא יקל ראש עימה", ועוד כמה דברים שאולי יקלו את ההתנהלות ביניהם.

אולם יש לומר, שמדברי תרומת הדשן למדנו, שההיתר לטבול בשבת הוא רק במקום של מצווה – דהיינו מצוות עונה, או אפילו משום חיבוק ונישוק, שגם הם בכלל המצווה, כפי שהביאו הפוסקים מדברי הש"ך. אך הקרבה שתהיה בעקבות הסרת ההרחקות הנ"ל, נראה שאינה בגדר מצווה, ואם כן חזרנו לאיסור טבילה בשבת, וכמבואר בדברי שו"ת תרומת הדשן.

ה. סיכום

1. נהגו, שהאישה לא תטבול, אם בעלה לא בעיר, וכיארזו האחרונים, שהטעם הוא משום סכנה. מנהג זה קיים בין ביום חול ובין בשבת.
2. אם בעלה של האישה נמצא בעיר, אך מסיבות שונות הם מנועים מקיום חיי אישות, דנו הפוסקים בשאלה, אם סכנה זו קיימת או לא. ניתן לפתור בעיה זו, אם האישה מניחה אצלה תינוק, ספר תהילים וכדומה.
3. בנוסף דנו הפוסקים בשאלה, אם יש להתיר טבילה, כשבני הזוג מנועים מחיי אישות ומותרים בשאר קרבות, עקב חשש שהבעל יגיע להוצאת זרע לבטלה. אם יש חשש סביר שיגיע לכך – יש להימנע מטבילה.
4. במקרה שבו הבעל חולה בקורונה ובני הזוג אסורים בכל קרבה, וממילא החשש להוצאת זרע לבטלה נמוך ביותר, נראה שיש להתיר טבילה ביום חול, אם הדבר יקל על האישה ועל הבעל החולה, ובלבד שיקפידו בהקפדה יתירה על כללי הריחוק שקבע משרד הבריאות.
5. לדעת השולחן ערוך, אין איסור הלכתי בטבילה בשבת. ובכל מקרה בו מותר לטבול ביום חול מותר לטבול בשבת.
6. לכן לנוהגים על פי פסקי השולחן ערוך, במקרה שבו הבעל נמצא בבידוד מאשתו בשל מחלת הקורונה, אם הטבילה תקל עליהם ותגרום להם התנהלות קלה יותר – יש מקום לומר, שהאישה תהיה מותרת לטבול אפילו בשבת.
7. לדעת הרמ"א, יש איסור מדרבנן בטבילה בשבת מטעם "מתקן מנא". האיסור אינו קיים במקום של מצוות עונה.
8. במקרים שבהם בני הזוג אסורים בחיי אישות, אך מותרים בשאר קרבות כמו חיבוק ונישוק, לדעת רבים מהפוסקים (שהתירו טבילה ביום חול במצב כזה), יש להתיר טבילה אפילו בשבת, שגם שאר קרבות הן בכלל המצווה.
9. לעומת זאת, נראה שלשיטת הרמ"א, אין להתיר טבילה בשבת משום קרבות כמו שחוק, הקלת ראש וכדומה. לכן לנוהגים על פי פסקי הרמ"א, אין להתיר טבילה בשבת, כשהבעל חולה בקורונה ונמצא בבידוד מאשתו.